

Els meus, els teus, els nostres

Als 33 anys, Liliana Olivieri va tenir la sisena filla i als pocs mesos el seu marit es va morir sobtadament. Tot d'una es va trobar molt sola i amb una família que havia de tirar endavant.

13/01/2013

Havia conegut l'Obra vuit anys enrere. Per a ella "Déu es va acostar" en el moment just perquè sense l'ajuda i la formació cristiana que va rebre confessa que no hauria pogut

tirar endavant. Ara, després de 18 anys, explica com ho va aconseguir, com va ser el seu segon matrimoni amb un home vidu i amb tres fills petits, i el desafiament d'estudiar una carrera universitària sent mare de 10 nois i treballant més de vuit hores fora de casa.

Liliana no perd el somriure. És coneguda a la ciutat on viu perquè, amb el temps, s'ha convertit en un referent en temes de família i educació sexual. A més de donar molts cursos, sol ser una persona convidada a participar en debats en els mitjans de comunicació i ho fa amb molta facilitat. Però darrere d'aquest gran somriure s'amaga una vida de penes i esforços que va saber portar amb valentia.

Alguna cosa li va quedar gravat de la seva mare: "No cal dramatitzar, cal fer el que cal fer i, quan ho fas, cal cantar". Aquesta va ser la base sobre

la qual, després, amb la gràcia de Déu, va anar construint i assentant les virtuts i una fe robusta, que va anar “*in crescendo*” amb el seu acostament a l'Obra.

Es va casar jove, als 21 anys, enamoradíssima de Gustavo. Feliços van tenir el primer fill, però d'aleshores ençà ella va començar a patir problemes de salut que li impediéssin tornar a quedar-se embarassada. "Jo somiava amb una família amb tres fills, una vida senzilla i treballar; però quan em vaig veure en l'angoixa de no quedar-me embarassada vaig agafar una estampa del nostre Pare (es refereix a sant Josepmaria, en to familiar) que el meu germà havia deixat alguna vegada a casa meva", recorda. Li va començar a resar convençuda que l'escoltaria. I li va demanar quedar-se embarassada d'una nena, que naixés de part normal i fos rossa. Amb aquestes

pretensions li va prometre al nostre Pare que, si l'hi concedia, ella aniria a un centre de l'Obra. "Què ridícula em sento ara, però llavors tenia 24 anys i recordo que vaig dir que resaria l'estampa fins que aconseguís tot allò que li demanava".

Va quedar-se embarassada, i va néixer la seva segona filla amb part normal i a més ¡era rossa! "Vaig trucar al meu germà per preguntar-li on hi havia un centre a Rosario i amb la nena molt petitona vaig anar cap allà. Vaig tocar el timbre i vaig dir que em volia inscriure a l'Obra", explica rient.

Va passar molt poc temps i Liliana va demanar l'admissió a l'Opus Dei. Els problemes de salut van desaparèixer i va arribar a tenir sis fills, al mateix temps que treballava en una llar d'infants, on la direcció espiritual estava a càrrec de persones de

l'Obra. Allà va descobrir un interès molt gran pels temes de família.

"Recordo que, quan vaig arribar a l'Opus Dei, els meus somnis eren molt senzills: criar els meus fills, treballar... però no tenia ni idea del gran projecte de vida que Déu em tenia preparat. Per això, per a mi, l'Obra va ser pare i mare. Li dec el meu projecte de vida; fins i tot l'existència de molts dels meus fills, perquè hagués parat al tercer. Per això penso que els fills que van venir després ho són també del nostre Pare. L'existència d'aquests depèn en gran part de tot el que vaig aprendre a l'Obra", confessa emocionada.

Tot seguit l'esperava l'experiència del dolor. Al poc temps de néixer la seva sisena filla, el seu marit va morir sobtadament. "Va ser un dolor molt gran, tenia 33 anys, sis fills, i el més gran d'11 anys. La meua vida s'havia convertit en un caos total, que vaig

poder superar amb dignitat només perquè era de l'Obra", diu convençuda. I afegeix: "Vaig entendre que Déu havia estat molt ordenat amb mi, doncs havia permès que l'Opus Dei arribés a la meva vida abans que el dolor."

"Els primers anys de viduïtat vaig tenir una gran necessitat de posar ordre a casa meva, al meu cap, amb els meus fills i assumir la condició de vídua. En això vaig posar totes les meves energies." En aquest temps, Liliana també organitzava activitats de formació per a parels de l'Escola Bressol i va aprofitar el contacte amb acadèmics i experts en família per preguntar-los com fer, com tirar endavant la família amb els nois tan petits. "No dormia bé, tenia molta ansietat i estava molt cansada", recorda. En una d'aquestes xerrades amb experts, un d'ells li va dir: "Si jo li donés un consell, l'estaria estafant. El que ha de fer és estudiar temes de

família i això serà la seva companyia", explica Liliana amb un record que conserva molt viu.

"Aquesta resposta em va obrir un panorama nou: vaig canviar Ciències Econòmiques per Família, el que avui és el meu quefer diari, una feina que em porta molt temps i que és meravellosa. A mi em va permetre reaprendre a viure i anar tirant endavant els fills". Liliana estudiava i descobria valors immensos de la família, al mateix temps que treia conclusions pràctiques per aplicar en el dia a dia de la llar. "Tant em va ajudar que va sorgir en mi una vocació molt forta per ensenyar als altres a fer família, una cosa que avui m'ocupa una gran quantitat d'hores".

Tornar a començar

Van passar els anys i Liliana explica que un dia va dir "prou de viduïtat, perquè necessitava poder compartir amb un altre adult el projecte que

havia començat i que estava aprenent. Vaig pensar que era hora de tornar a casar-me".

Va trucar a una amiga i van anar juntes a fer un romiatge amb un propòsit explícit: demanar a la Mare de Déu trobar alguna bona persona perquè Liliana pogués casar-se. A final de mes va conèixer a Pablo Pérez Bicecci, un home vidu i amb fills de 3, 5 i 7 anys. "Vaig trobar-hi una afinitat total. Ell em preguntava com tirar endavant els fills i en un moment li vaig dir que havia de refer la seva vida, i ell em va respondre que no seria fàcil. *"Jo no sóc un, sinó que som quatre, qui s'enamori de mi s'hauria de enamorar dels meus fills i, al mateix temps, hauria de trobar una dona a qui pogués veure també com a mare, em va dir Pablo"*, recorda Liliana. En aquest moment, es va fondre la màgia i ella es va adonar que els dos volien el mateix: "Jo i els

meus fills erem set, i ells també necessitaven un pare".

Es van trobar que els dos tenien els mateixos valors i històries molt similars. Van estar cinc mesos promesos i es van casar en una església plena de gent. Els padrins van ser els nois, i als tres anys d'aquest dia va néixer Tomàs, el desè fill.

"Llavors em vaig trobar amb un nou desafiament que era el poder adoptar als tres fills d'en Pablo i estimar-los com si fossin meus, perquè no existissin diferències entre uns i altres, i alhora poder tenir un fill en aquest nou matrimoni", expressa.

"Reconec que la generositat amb els fills fa que el cor s'eixampli. Amb cada un el cor creix i sents que no te'n sobra cap, i que cada un està molt ben posat en la teva vida, que són font de prec, de lluites. Llavors

li dic al nostre Pare, sant Josepmaria:
*et crec, em vares convèncer que la
família és una font de santedat*",
comenta amb un somriure de
complicitat.

Família, treball i estudi

A la feina de tirar endavant deu fills,
Liliana li va afegir el treball
professional, que no va poder deixar
per una qüestió de necessitat
econòmica, i l'estudi, perquè quan va
acabar el màster en família es va
adonar que podria arribar a més si
estudiava Psicologia: va començar
quan la seva novena filla tenia dotze
anys i el més petitó sis.

"Sempre vaig tenir una certesa molt
gran ja que li vaig demanar a Déu
que si el meu projecte li pogués
servir a Ell, m'ho mostrés i facilités, i
sinó que no el posés davant meu,
però ho vaig veure clar, i vaig poder
fer la carrera en 5 anys treballant
fora de casa i amb els 10 nois".

Actualment Liliana té el consultori particular on fa, sobretot, teràpia de parelles, dóna conferències i té al seu càrrec la formació d'un grup de pares. "Al consultori tinc clar que el 75% de la meva feina consisteix en ajudar o enfrontar situacions que sorgeixen de problemes morals, que després acaben en problemes psicològics: no tenir clar el nord", diu.

Surt d'hora i torna tard a casa, llesta per arremangar-se, posar-se el davantal i preparar el sopar, escoltar les penes dels seus fills i fer les tasques del dia següent.

Tot això, a més d'una important organització, també suposa la col·laboració de cada un dels nois i l'ajuda de la Paola, una noia que va anar a viure amb ells perquè volia estudiar una carrera universitària, i treballa a la casa fent de tot una mica.

Durant el matí hi ha la Paola i s'encarrega de fer el dinar. A la nit, el torn li toca a Liliana. "Quan arribo, els més grans, en general, no hi són perquè tenen diferents horaris i obligacions. Llavors puc fer el sopar amb els més petits i xerrar amb ells".

Mentrestant, a la tarda, els més grans ajuden al Tomàs a fer els deures, i a que es banyi per estar llest quan arribi la mare. Al final del dia es reuneixen els tretze incloent-hi la Paola per al sopar, que és el moment que comparteixen més intensament. I Liliana revela el seu secret: "la veritat és que per a mi no suposa un drama fer les coses de la casa quan arribo. Tinc consciència de premi. La meva mare deia que si Déu et manava alguna cosa era perquè segur que et premiaria. És una qüestió de temps, res més. I el nostre Pare ens va ensenyar l'optimisme realista".

Liliana mira els rostres de cada un i quan detecta que alguna cosa no va bé sap trobar el moment per tenir una conversa profunda. "De vegades algun necessita parlar més amb nosaltres i deixo tot preparat i sortim a menjar fora amb aquest fill malferit", explica. En altres ocasions s'ha de quedar de nit per preparar classes i durant el sopar aprofita per demanar-los als nois idees i exemples, "o els demano que recordin anècdotes de les vegades que vaig fer alguna cosa malament o bé, i ens morim de riure, i això és molt bo, ens divertim junts". Després sempre hi ha algun que l'ajuda a posar a punt el powerpoint. "La meva feina sempre és en equip", diu divertida.

Pensativa Liliana comenta: "els meus fills van ser l'escola que després jo vaig segellar amb la teoria". D'aquí va treure dues claus per fer-ho tot compatible:

- Tenir consciència certa d'on està allò que és important: jerarquia al cap. És important la família, els de casa, la feina és aleatòria, avui tens i demà potser no. "A mi em va costar moltes llàgrimes aprendre-ho, i és el que sempre em van dir a l'Obra. Jo avui sé que a la feina em poden reemplaçar però a casa meva no".

- Cal preguntar-se on són el teu cap i el teu cor? L'aplaudiment categòric que significa el sou a final de mes t'enlluerna perquè a casa no et paguen: per això cal tenir cada dia a la ment, i repetir-ho: que un a casa no està picant pedres, sinó que està construint catedrals.

"Jo estic construint catedrals i la feina m'agrada moltíssim, però és només un mitjà", conclou Liliana somrient i disposada a renovar, com sempre, la il·lusió.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/els-meus-els-
teus-els-nostres/](https://opusdei.org/ca-es/article/els-meus-els-teus-els-nostres/) (24/03/2026)